

นายปฏิพัทธ์ อนุรักษ์ธรรม
ภาควิชาวิทยาศาสตร์สื่อความหมายและความผิดปกติของการสื่อความหมาย
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล

"ฉันจะยังรักเธอ I love you"

เสียงเพลงดังขึ้นอีกครั้ง... มันกำลังขับขานความเศร้าและความงดงามในเบื้องลึกของความทรงจำ บทเพลงทำให้ผมมองเห็นรอยยิ้มของเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง ได้ยินเสียงหัวเราะปนน้ำตา และเหมือนได้สัมผัสมืออันบอบบางนั้นอีกครั้ง

หลายเดือนก่อน ขณะที่ผมกำลังฝึกพูดให้เด็ก ๆ ที่คลินิกตามปกติ เด็กหญิงคนหนึ่งนั่งรถเข็นมาพร้อมคุณแม่และพี่ชาย หลังจากที่น้องได้ประเมินพัฒนาการทางภาษาและการพูดกับอาจารย์เสร็จแล้ว อาจารย์บอกกับผมว่า **"น้องเป็นคนไข้จากวอร์ด เป็นมะเร็งสมอง ถ้าน้องลงมาฝึกที่คลินิกจะเสี่ยงติดเชื้อมากเลย จากนี้อาจจะต้องขึ้นไปฝึกบนวอร์ดนะ"**

ผมตอบรับอาจารย์ด้วยความยินดี และนั่นเองเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวของผมกับเด็กหญิงตัวน้อยที่กำลังต่อสู้กับโรคมะเร็งสมองอย่างไม่ย่อท้อมานานหลายเดือน

คุณแม่ของน้องเล่าให้ฟังว่า ก่อนหน้าที่น้องจะป่วย น้องเป็นเด็กที่น่ารัก ยิ้มเก่ง ขี้อ้อน ช่างพูดช่างคุย และเป็นที่รักของทุกคน แต่เมื่ออายุได้ 2 ปี น้องป่วยด้วยโรคมะเร็งสมองชนิดร้ายแรงจากที่ไม่เคยมีอาการมาก่อน หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ชีวิตของน้องก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป น้องสูญเสียสมองซีกซ้ายไปเกือบทั้งหมด พัฒนาการทุกด้านของน้องค่อยๆ ลดลง รวมทั้งด้านภาษาและการพูด น้องไม่สามารถพูดคุยสื่อสารกับคนที่ตนเองรักได้เหมือนเดิมอีกแล้ว นับแต่นั้นน้องต้องนอนอยู่ในโรงพยาบาลตลอดมา... วันที่ผมได้รับรู้เรื่องราวของน้อง ผมตั้งใจไว้ว่าจะต้องฝึกพูดให้น้องกลับมาสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้อีกครั้ง และหวังว่าวันหนึ่งเมื่อน้องรักษาตัวจนหาย ผมจะได้เห็นวันที่น้องเติบโตอย่างงดงาม

การฝึกพูดครั้งแรกเริ่มต้นขึ้น เสียงร้องไห้ของน้องดังลั่นห้องอยู่นาน กว่าจะเข้าใจว่าผมมาเล่นด้วยและฝึกพูดให้ คุณแม่บอกให้ทราบว่าเป็นแบบนี้เสมอเมื่อมีคนเข้ามาในห้อง เด็กน้อยถูกผ่าตัดมาหลายครั้ง และทั่วตัวถูกเข็มเจาะมานับร้อย ๆ ครั้ง คงจะกลัวไม่น้อยเลย ผมค่อย ๆ เข้าไปทักทาย สัมผัสมือคู่นั้นเบา ๆ และเริ่มเล่นกับน้อง จนความกลัวของน้องค่อย ๆ จางหายไป ในที่สุดการเล่นตุ๊กตาจูบแก้มในวันนั้นก็ทำให้น้องมีรอยยิ้มขึ้นมาจนได้ ผมสัมผัสได้ถึงความสุข จากรอยยิ้มและแววตาคู่นั้น สัมผัสได้ถึงพลังชีวิตที่สดใส และพลังใจอันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักของเด็กหญิงตัวน้อย ๆ คนหนึ่ง

ผ่านไปไม่นานนัก เมื่อน้องเริ่มจำผมได้ เสียงน้ำตาก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เรามีความสุขทุกครั้งที่ได้เล่นด้วยกัน พร้อม ๆ กับพัฒนาการของน้องที่ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ น้องเริ่มสื่อสารกับคนอื่นมากขึ้น แม้การพูดจะหายไป แต่การใช้ร่างกายข้างที่ยังสามารถเคลื่อนไหวได้ ขยับแขนขา แสดงสีหน้าแววตาเพื่อสื่อสารมีมากขึ้นเป็นลำดับ น้องเริ่มส่งเสียงเพื่อบอกความต้องการแก่คนรอบข้าง และในที่สุดน้องใกล้เริ่มพูดเป็นคำอีกครั้ง

ถึงแม้ทุกครั้ง เราจะได้เล่นสนุกและมีความสุขด้วยกัน แต่สิ่งหนึ่งที่ผมอดกังวลใจไม่ได้ก็คือ ความกลัวต่อการจากไปของน้อง ไม่รู้ว่ามะเร็งจะลุกลามมากขึ้นหรือไม่ น้องต้องผ่านการผ่าตัดถึง 12 ครั้ง ให้คีโม 18 ครั้ง และฉายแสง 20 ครั้ง น้องจะทนรับ

การรักษาทุกอย่างจนผ่านพ้นไปได้ด้วยดีหรือไม่ โดยเฉพาะช่วงการฉายแสงที่ทำให้ผิวหนังศีรษะของน้องไหม้ในทุก ๆ วัน บางวันที่เราพบกัน น้องยังคงร้องไห้ ศีรษะยังแดงจนแทบเล่นกันด้วยกันไม่ได้ มันช่างเจ็บปวดลึกเข้าไปถึงหัวใจของผมและคงจะทรมานหัวใจของคนใกล้ชิดมากมายเหลือเกิน... ผมเป็นกำลังใจให้น้องและครอบครัวเสมอ

และแล้วเด็กน้อยยังคงสู้ไม่ถอยแม้จะผ่านอะไรมามากมาย ในวันที่น้องเจ็บปวดร่างกายและจิตใจอย่างที่ไม่มีใครจะสามารถรู้สึกแทนได้ แต่น้องยังกลับมีรอยยิ้มให้ทุก ๆ คนได้เสมอ...และแล้วทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปด้วยดี

ผมและคนรอบข้างตัวน้องสัมผัสได้ถึงพลังของความรักและการต่อสู้ที่จะมีชีวิตอยู่อย่างมีความหมาย ไม่ว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือแม้น้องจะต้องเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม แต่ความหมายของความรักยังคงไม่แปรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย

แต่แล้วเดือนต่อมา ผมต้องแปลกใจเมื่อเห็นพัฒนาการของน้องลดลงจากเดิม จากเด็กน้อยที่ร่าเริง สดใส อารมณ์ดี กลับไม่มีรอยยิ้มอีกต่อไป ไม่ส่งเสียง ไม่สื่อสารเหมือนเดิมอีกแล้ว และพัฒนาการค่อย ๆ ถดถอยลงอีกด้วย ผมทราบจากคุณแม่ว่า ท้ายที่สุดเซลล์มะเร็งยังไม่หายไป และได้ทำลายสมองส่วนต่าง ๆ รวมถึงเส้นประสาทใบหน้าของน้องด้วย มะเร็งได้เอารอยยิ้ม เอาใบหน้าที่สดใสร่าเริงของน้องไป จากนี้ทุกคนจะไม่สามารถรับรู้สิ่งใดจากใบหน้าของน้องได้อีกต่อไปแล้ว

การฝึกพูดยังคงดำเนินต่อไป ...ขณะนี้ผมไม่สามารถรับรู้ความสุขจากรอยยิ้มและสีหน้าของน้องได้เลย ผมไม่รู้เลยว่าขณะนี้น้องชอบ น้องกำลังมีความสุข หรือกำลังกลัว ผมค่อย ๆ จับมือน้องเบา ๆ และเริ่มเล่นกันช้า ๆ อีกครั้ง น้องคว้านิ้วมือของผมไว้และใช้กำลังที่มีกำนิ้วนั้นไว้แน่น เราเล่นจับมือแกว่งไกวกันไปมา พอผมหยุดน้องก็ขยับ ขยับนิ้วมือ และแขนขาทั้งสองข้างบอกให้รับรู้ได้ว่าตอนนี้อยากเล่นด้วย และมีส่งเสียงออกมาบ้างบางครั้ง ใช้เวลาไม่นานนัก เราเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนานเช่นเคย แม้เส้นประสาทใบหน้าจะถูกทำลาย แต่แววตาแห่งความสุขและความรักจากหัวใจยังสัมผัสได้เสมอในตัวเด็กคนนี้ ...น้องไม่เคยท้อเลย

แต่หลังจากนั้นไม่นาน ข่าวร้ายก็มาถึง เสียงคุณแม่ทางโทรศัพท์ดังขึ้น...

“คุณครูคะ น้องจะจากไปแล้วนะคะ คุณครูช่วยมาเยี่ยมน้องหน่อยค่ะ น้องชอบเล่นกับคุณครู”

ณ เวลานั้น ในใจมันเต็มไปด้วยความว่างเปล่า อ้างว้าง และความเศร้าค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น เหมือนบางสิ่งบางอย่างในใจกำลังจะขาดหายไป จากนี้ผมคงไม่ได้เห็นรอยยิ้มและแววตาคู่นั้น คงไม่ได้ยินเสียงทั้งหัวเราะและเสียงร้องไห้ของน้องอีกต่อไปและคงไม่ได้เล่นด้วยกันอีกแล้ว ...เสียงที่ดังขึ้นในใจในขณะนั้นคือ **“น้องสาวคนหนึ่งของผม กำลังจะจากไป”**

เย็นวันนั้นผมรีบกลับไปที่โรงพยาบาลทันที น้องถูกเจาะด้วยสายระโยงระยางรอบตัว หลับอยู่และไม่รับรู้สิ่งใด ผมได้แต่เพียงมาบอกลา และนั่งกุมมืออยู่ข้าง ๆ น้อง จนเวลาล่วงเลยไป ผมยังจำคำพูดที่ผมพูดกับน้องในวันนั้นได้ดี

“คุณครูมาหาหนูแล้วนะ...หากยังมีโอกาสเหลืออยู่เพียงน้อยนิด ครูก็อยากเห็นวันที่หนูเติบโต ขอบคุณรอยยิ้มและพลังที่หนูมอบให้ วันเวลาที่ผ่านมาช่างมีความหมาย...แล้วครูจะไม่ลืมหนูนะ”

เมื่อผมกลับจากโรงพยาบาลในวันนั้น ผมตัดสินใจทำของขวัญชิ้นหนึ่งอย่างตั้งใจ เพื่อมอบให้น้องในวันที่ต้องจากกัน...

วันต่อมาน้องยังคงสู้และรอวันที่จะได้กลับบ้าน ผมจึงได้ไปเยี่ยมน้องอีกครั้ง วันนี้น้องไม่ได้นอนหลับเหมือนเมื่อวาน เมื่อเราได้พบหน้ากัน น้องขยับปากเหมือนต้องการจะพูดและขยับแขนขาดีใจ ทำให้หลายคนที่มาเยี่ยมในวันนั้นกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ผมได้บอกกับน้องว่า **“ถึงวันที่ต้องจากกัน คุณครูไม่มีอะไรจะมอบให้ มีแต่ของขวัญชิ้นนี้”**

ของขวัญชิ้นนั้นก็คือการแต่งเพลงให้น้อง เพลงที่มีชื่อว่า **“ฉันจะยังรักเธอ I love you”** ...และแล้วเสียงเพลงก็ดังขึ้นเป็นครั้งแรกข้าง ๆ เตียงในวันนั้น ผมได้ร้องเพลงบางท่อนที่แต่งเสร็จในวันแรกให้น้องฟัง น้ำตาของคนที่มาเยี่ยมในวันนั้นเอ่อล้นออกมาจากเบื้องลึกของหัวใจ เพียงแค่ได้ยินเสียงเพลงที่ผมแต่งให้เป็นของขวัญและร้องให้น้องฟังในขณะนั้น

หลังจากนั้นผมไปเยี่ยมน้องอีกสองวัน เด็กน้อยต่อสู้จนลมหายใจสุดท้ายและได้กลับบ้าน ผมไปส่งน้องจนถึงนาทีสุดท้าย

“ทุก ๆ ครั้งที่ผมยืนอยู่ ณ ที่นี้ ที่ที่ผมยกถังออกซิเจนไปส่งกับมือ ก่อนที่น้องจะกลับบ้าน ผมคงคิดถึงน้องมากทีเดียว”

การจากไปของน้องได้ฝากสิ่งที่จะต่อลมหายใจให้กับเด็กคนอื่น ๆ ได้อีกมากมาย คือการบริจาคร่างกายเพื่อศึกษา และตั้งกองทุนโครงการวิจัยรหัสพันธุกรรมเพื่อรักษามะเร็งในเด็ก ถึงแม้การศึกษาวิจัยยังไม่สามารถรักษาโรคมะเร็งให้น้องได้ทัน แต่ต่อไปเด็กอีกมากมายจะได้รับการรักษาให้มีชีวิตอยู่ต่อและเติบโตขึ้นอย่างมั่นคงแน่นอน

เวลานี้น้องจากไปแล้ว การฝึกพูดตลอดเวลาที่ผ่านมาเพื่อหวังให้น้องมีพัฒนาการที่ดีขึ้น กลับกลายเป็นความสุขในช่วงเวลาสุดท้ายในชีวิตของน้อง ถึงแม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ แต่จะเป็นช่วงเวลาที่มีความหมายในความทรงจำตลอดไป

การได้รู้จักกับน้อง ทำให้ผมได้เห็นถึงหัวใจที่เข้มแข็งของเด็กตัวน้อย ๆ คนหนึ่งที่ไม่ยอมแพ้ และต่อสู้ที่จะมีชีวิตอย่างมีความหมาย ใช้ทุกลมหายใจอย่างมีคุณค่า พร้อมทั้งมอบความรักและรอยยิ้มอันแสนงดงามไว้ให้โลกใบนี้

การกำมือครั้งสุดท้ายตอนที่ผมนั่งอยู่ข้าง ๆ น้องในวันที่น้องกำลังจะจากไป ผมได้ยินเสียงที่บอกกับผมว่า **"ยังมีชีวิตน้อย ๆ อีกมากมายฝากไว้ในมือของผม"** รอยยิ้มของผมในวันนี้จะมอบให้กับเด็กคนอื่น ๆ ต่อไป แม้น้องจะไม่อยู่แล้วแต่ในรอยยิ้มนั้นจะมีรอยยิ้มของน้องอยู่ด้วยเสมอ

จากนี้นางฟ้าตัวน้อยจะได้พักผ่อนให้สบาย เรื่องราวความรักที่เกิดขึ้นจะถูกจดจำไว้ตราบนานเท่านาน และจะเก็บเป็นแรงใจให้ใครอีกหลายคนต่อไป จากนี้ไม่ว่านานเพียงใด ผม ครอบครัวของน้อง และทุก ๆ คนจะคิดถึงน้องเสมอ

... "ฉันจะยังรักเธอ I love you"...

เพลงแต่งเสร็จสมบูรณ์หลังจากที่น้องจากไปแล้ว 2 วัน และผมได้ขับร้องเพลงนี้ในงานส่งนางฟ้าตัวน้อยสู่สวรรค์ เสียงเพลงดังขึ้นอีกครั้ง... มันจะขับขานความรักและความงดงามในห้วงหนึ่งของความทรงจำให้คงอยู่ตลอดไป...

เพลง ฉันจะยังรักเธอ I love you

คำร้อง/ทำนอง: ปฏิพัทธ์ อนุรักษ์ธรรม

รอยยิ้มของเจ้าตัวน้อยมอบความรักให้โลกทั้งใบ
เธอทำสิ่งใดช่างดูสวยงาม
เธอค่อย ๆ เติบโตช่างคิดช่างคุยช่างถาม
ยังมีฝันให้เธอติดตามอีกมากมาย
แต่เธอยังก้าวไปได้ไม่ไกล
ดวงใจต้องมาเจอกับฝันร้าย
ชีวิตต้องเปลี่ยนไปเจ็บปวดทั้งใจและกาย
แต่ความหมายของความรักไม่เคยแปรเปลี่ยน
เธอไม่ท้อเธอยังสู้เธออยากอยู่กับฉันให้นานนาน
แม้วันนี้จะกลายเป็นวันวานเลือนหายไปดั่งความฝัน
ฉันจะจับมือเธอไว้กอดดวงใจเราไว้เคียงกัน
ฉันอยากจะเห็นวันที่เธอได้เติบโต
...แต่เธอกลับต้องจากไป
แต่ก็เป็นไรเธอจะเป็นแรงใจให้อีกหลายคน
ได้เติบโตสู่วันที่หวัง
เธอต่อลมหายใจให้คนสิ้นไร้พลัง
ได้มีชีวิตอีกครั้งสมที่ตั้งใจ
ถึงเวลาต้องจาก
คนดีขอเธอพักให้สบาย
เรื่องราวของเธอจะมีความหมาย
แม้นานเพียงใดจะคิดถึงเธอ
แม้นานเพียงใดจะยังรักเธอ
ฉันจะยังรักเธอ...I love you

....เป็นเพลงที่แต่งให้กับคนไข้ตัวน้อยของผม ในวันที่ต้องจากกัน
... I love you มาจากชื่อเล่นของน้องที่คุณแม่บอกให้เรียกง่าย ๆ ว่า "I love you"
...ขอขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่และครอบครัวของน้อง ที่ให้ผมได้มีโอกาสดูแลน้อง และได้เห็นถึงพลังความรักที่ยิ่งใหญ่ของทุก ๆ คน
ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาที่ไม่นานนัก แต่เป็นช่วงเวลาที่มีความหมายมาก ๆ สำหรับชีวิตของผมและของคนอีกหลายคน...